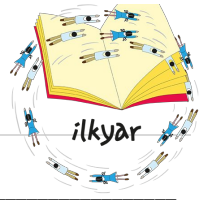

SEVGİ BEKLENİLİYOR DOLU DİZGİN...

Özlem ÇELİKÖZ

TV den haber izlediğimde veya gazeteden haberleri okuduğumda içimi kaplayan karamsar duyguların arasından çıkan sorular ve cevapları kafamda dolaşır durur.

Ne olacak, neler olacak, yarınlarımız, çocuklarımız...

İşte tam bunları düşünürken elimde sihirli bir gücün olmasını ve tüm çocukların okumalarını sağlamak, iyi bir gelecek hazırlamak, çevreme güzellikler katmak istiyorum bu gücü kullanarak.

Neler yapmalı, bu sihirli gücü nasıl kullanmalı diye düşünürken İLK YAR ile tanışmam ve projeye katılmam, düşüncelerimi okuyan birinin bana sunduğu bir armağandı.

Yüreğindeki heyecanı, sevinci taşıyan tüm gönüllüler ile beraber düştük Çorum yollarına. Bir heyecan ki projenin haberini aldığım andan itibaren başlayan ta ki okullara ulaşıncaya kadar devam eden.

Karanlığı yarararak, yolları aşarak ulaştığımız okula. Sanki çevresindeki herkes orda yaşayanlara ceza verircesine, siz yalnız yaşamaya mahkumsunuz dercesine kurmuşlar okulu ve bir apartmanı (lojmanı) çorak bir tepenin üzerine. Tek avuntuları ise okulun manzarasıydı, çünkü manzara

çok güzeldi. Ya da bu da ceza olabilirdi. Uzaklardan şehre bakın, bakın da iç çekin dercesine.

Saat 23.00 sularıydı okula ulaştığımızda.

Ellerinde çiçeklerle bekleyen öğrencileri görünce daha da heyecanlanmaya başlamıştım. Öğretmenleri o kadar dertliyidiler ki bunu orada bulunduğumuz yarım saat içinde herkes anlamıştı. Dinlerken göz yaşlarımın inmemesi için elimden geleni yaptım.

Ne kadar zordu şartlar, yine de sevgiyle, umutla eğitim yoluna başkoymuşlar,

ellerinde ki olanaklarla yaşam savaşı veriyorlar gelecek uğruna.

Sabah uyandıığımızda bizi merdivenlerde sıcak tebessümlerle karşılayan çocukları gördükçe daha da heyecanlanmıştım. Sanki yıllardır tanıyormuş gibi içimde bir sıcaklık, yakınlık olmuştu tüm çocukları görünce.

Hazırlanan kahvaltı çocukların emeği idi.

Sevgileriyle özenle hazırlanmıştı masalar.

“Zahmet etmeyin, yardım edelim” dedikçe,

“siz o kadar yoldan gelmişsiniz de bunları yapmak ne demek, hiç yorulunulur mu?

Sağ olun var olun gelmişsiniz” diyen

içten sözler hizmet eden öğrencilerin ağzından birer birer dökülüyordu.

Sınıflarda kavuşuldu tüm çocuklara.

Birbirinden ışıltılı parlayan, merakla izleyen gözler.

Ağızdan çıkan her kelime öğrenilmeye, yapılan her davranış yapılmaya hazır bir vaziyette dinliyor ve izliyorlar.

Sorulan her soruya bildiğince cevaplamak için kalkan minik eller,

gösterilen bilimsel oyuncakların büyüleriyle verilen hoş tepkiler

‘essah yapışmadı essah bak ‘ vardı sınıflarda.

Yemek yemekte güzeldi onlarla.

Yudumlar yutulmuyor bekleniyor ağızda, kaşık aynı yönde kullanılıyordu.

Sürekli kayda alan bir çift göz hatta gözler...

Gözler görevini yaparken, akla gelen herşey anlatılmak isteniyor,

sevgi bekleniliyor doludizgin.

“Öğretmenim şöyle olmuştu...

“Öğretmenim ben de birgün....”

diyerek sesler yükseliyordu.

Herkes memnundu hallerinden, yüzlerde tebessüm vardı.

Yemekte yanıma oturan

Nizamettin vardı, yanımdan hiç ayrılmayan.

Gözlerinin ışıltısı içimi titretmişti.

Çevremde herkese ne olmak

istediğini sorduğumda;

öğretmen, mühendis, hemşire

olmak istediklerini

haykırıyorlardı.

Sıra Nizamettin e geldiğinde ise 'Ben fenbilgisi öğretmeni olmak istiyorum öğretmenim sizin gibi ..' demesi son yudumumu yutamama sebep olmuştu. Masumca, karşılıksız bu kadar saf duygularla sevmek, nasıl bir iletişim olmuştu inanamıyordum.

Oyunlar oynanırken sevinç çığlıkları, kahkahalar yükseliyordu.

Halay çekerken küçük parmağımı küçük parmağıyla tutabilmek uğruna birbirini iten, karşılıklı oynamak için yanımdaki arkadaşına göz süzüp birbirleriyle yarışan çocuklar vardı. Keşke kollarım masal kahramanlarının kolları gibi çok uzun olsaydı da hepsini kucaklayıp, karşılıklı oynasaydım.

2 günün yorgunluğunu bu mutlu atmosferde hissetmek mümkün değildi.

Sadece koşuyor, oynuyorduk.

Sevinçle parlayan gözleri görmek herşeye değirdi.

Bu duyguyu hissetmek,

evet bu duyguyu hissetmek belki de bir daha tadılmayacak kadar güzeldi.

Hayatın bir köşesinde bulunan,

diğer insanların varlığından habersiz bu ışıltıyı yakalamaktı en büyük hediye.

Bu ışıltı öyle bir ışıltı ki yaşamaya değer...

Özlem ÇELİKÖZ
Fen Bilgisi Öğretmenliği Mz.

